

Галерия Сариев

фон: млади автори
Васкуп

автор: **Лубри**
куратор: **Вера Млечевска**

24 юни - 29 юли 2011

Светът около нас се променя, но онова, което в действителност се трансформира ментално е, което регистрираме в картини, начинът, по който го изобразяваме, гледната точка, която избираме. Промяната е видима едва, когато изберем определена част от реалността, кадрираме я и я осветим измежду много други налични картини. В предхождащи периоди на родната фотография се създаваше фотография на символа, на понятието - голото тяло, старата жена, селската къща... Едва отскоро, млади фотографи насочиха обективите си към по-близки до тях, а и до нас самите цели, и то без да се стремят да ги превърнат в обекти - символи. От символи, образите се превърнаха в конкретни живи хора, било то обикновени хора, и може би не толкова обикновени, по-скоро не всекидневни. В кадрите на по-младите фотографи хората са вече не просто образцово красиви, образцово сериозни, поетично природни, носталгично традиционни. Обект на техния интерес са индивиди, които искат да живеят сега в този момент, в този много объркан момент. Искат да правят нещо си тяхно, не непременно нещо важно, или сериозно, не непременно нещо, с което да се гордеят. Просто да разполагат с времето си, с малко комфорт, да излязат от кожата на ежедневието и може би да се изключат от социалната проекция за себе си - силует с мнооого дълга сянка.

Лубри преминава границата на модел и фотограф, на обект и субект, на онова, което трябва е за показ и онова, което обикновенно остава зад кадъра. Той сам влиза в необикновените роли, които ни отреждат желанията, интуициите, импулсите. Кадър: Лубри лежи на пружинено легло с ковертюра, гол, разкрячен, сложил е ръце, между краката си и държи голям "еректирал" фотоапарат с изкривена от възбуда физиономия. Това е от кадрите, в които Лубри играе ролята си зад и пред фотоапарата и тя удивително прилича на илюстрация на мислите на Сюзън Зонтаг в "За фотографията" като нещо неприлично и за фотоапарата като сексуален инструмент за проникване. "Всъщност използването на фотоапарата е псевдоначин за сексуално обладаване. Фотоапаратът не може да изнасилва или обладава, макар че може да си позволява известни волности, да нахалства, да прониква, да изкривява, да експлоатира и в крайния обсег на метафората да убива- всички онези дейности, които за разлика от половия акт могат да се извършват от разстояние и в известен смисъл без досег."1

Фотографиите на Лубри често изглеждат лични или дори интимни със своите обекти, те са приближение в тяхното усамотение, погледът отвън е неканен или поне неочакван и това се чете. Кадрите му напомнят на плячки от лица, моменти, хора, застинали мигове на преживяването. Подобно на Мирослав Тихи, останал задълго невидим за останалия свят, съществува просто, за да трупа образи - обектите на своето желание. Лубри събира моменти, които ще отидат в бездната на безпамятността.

А очарованието на тези моменти се дължи на емоцията, която само след малко се е била оттеглила, и това оставя постоянното чувство на празнота, докато се взираме в нечие лице. Онова, което остава неизменно е носталгичната природа на фотографията, която винаги ни връща към един липсващ субект, към отминало събитие или състояние, което вече не е. Това са особени мигове, които не разказват истории или съдби. Те са като симптоми; свити от притеснение пръсти, или летяща коса, която точно в този момент е закрила лицето на момичето, седящо до усмихващо се момче, почти се изкушаваме да кажем, че това не е случайно. Това са моменти, които никой няма да помни, просто защото са реалност, която ще бъде изместена от друга реалност или цяла серия от реалности и дори споменът, ще изличи точно този, конкретен момент. Както пише Пруст:

“Местата, които сме познавали не принадлежат просто на света на пространството, в което ги разполагаме за наше убеждение. Те са били само тънък срез между продължителни впечатления, които оформят нашия живот ; споменът за определена картина не е нищо повече от съжаление за определен момент; къщи, пътища са уви, мимолетни като годините.” 2

Малко момиченце, почти се губи сред избуяла горска растителност, изглежда изгубена, безпомощна и викаща, някой просто да я избави. Сякаш никой не я вижда и тя не вижда никого, сякаш гората ще я обгърне изцяло и ще я погълне в някакво космато лоно като онова, в което се разказват приказки и кошмари, които изкачат в най-дълбоките дебри на съзнанието, почти по Ларс фон Триерски зловещи.

Всеки един кадър е отрязан от своя контекст от своя поток от събития и последователности и пуска мрежа единствено към нас, към нашето въображение, като постоянно възкресява настоящето на този момент и го раздвижва. Това е като постоянен флашбак към реалност, която никога не се е случвала, винаги се случва по различен начин, почти като аромата на дърво, което мирише с тази интензивност само в този определен ден, само при тази температура и посока на вятъра, в този определен час, само на едно определено място...

В. Млечевска

нестабилни

за съжаление тополите са
симпатични, стройни, високи
но си остават пълни дървета
и падат и страдат от вятър и червеи
понякога ги режат от общината до корен
та съжалявам тополите всеки ден около
пет след обяд

Ghostdog!

ценни кожи

в главата си нося триста хиляди гризачи
там гризат и се множат
вече са изгризали очите ми отвътре
и не виждам
но ги пазя защото чувам, че имали ценни кожи

Ghostdog !

Non-Collateral Damage

да ти кажа хич не се страхувахме
когато с думи късахме и мускули и кости
и ако не помниш да ти кажа че ни беше хладно
от загуба на кръв на спирката пред всичките

и хлъзгаво

Ghostdog!

Ако Дан Браун се казваше Йордан 1 версия

Свещеният граал който е загубен през вековете или поне металът от него е претопен и някак е попаднал в различни предмети. Сирийски търговци на автомобили получават откровение от ангел който слиза на земята и им обяснява какво трябва да направят за да съберат граала защото на земята има проблеми вече с любовта и вярата и трябва да се буустне с артефакт. Те издирват къде е попаднал граала и намират по голямата част от него като ангела се наема да го излее наново. Не намират само едно малко парченце. Проблемата е, че ангелите получават силите си от вярата и колкото по малко хора вярват и ангелите толкова по малко скилс и пауър имат. Ангела открива че последните парченца от граала са в един медальон който е паднал под седалката на голф 3-ка. Сирийците се юрват да го търсят и откриват, че голфа е купен в Дюселдорф от перничанин и откаран в Перник. Теглят клечка кой да ходи в България и ангела губи. Правят му фалшив паспорт с името ангел и му дават координатите на бобката от дружба. Ангела вече с много ниско ниво на силата тръгва от Сирия за Турция с тир и после от Истанбул до София с рейс. Там ще търсят последното парче на граала. Бобката от дружба две дребен автокрадец който горе долу е зарял занаята и само от време на време прекупува или препродава части или коли. Сирийците се свързват с него чрез техни хора от ул Симеон и му обещаваат сериозни пари да намери светлосин голф 3-ка нов внос от перник. Бобката се хваща за работа и почва яки обиколки из перник, пуска пипала навсякъде докато търси се

запознава със сервитьорката сиса. След известно време на издирване без успех ангела пристига в перник за да вземе нещата в свои ръце. Ангела се открива на бобката който пък го напива с бира и ракия в кръчмата "жан клод вандам" на гара метал в перник и не му вярва. Ангела за да му докаже на пиана глава кара сиса сервитьорката да се влюби в бобката. На другата сутрин на кафенце с местни апаши ангела се опитва да ги конвертне в християнството и се изпуска за златния медальон който(за да ги впечатли ангела преувеличава) бил доста скъп и античен.

Естествено новината се разчува из подземния свят на перник – всъщност единствения свят там. А шефа на полицаият който души за всякакви далавери дочува за цялата афера и праща куки да търсят бобката и ангела който е с фалшив сирийски паспорт. И се почва... В перник пристига сръбски наркобос който има връзки с този шеф на полицаията и го навива да потърсят те медальона защото имал поръчка от сериозни хора да го купят. Обещава да издъни двама трима от дилърите си за пред медиите за да блесне шефа на полицаията и сериозна сума за негова лична облага. Сръбския наркобос всъщност е човек на конкуренцията – Руската патриаршия която иска да събере за нейни си цели светия граал. В търсенето на граала се включват хората на шефа на полицаията – -някакви апаши които той държи на къс повод. -дребните бандити които са разбрали от пияния ангел за медальона. -бобката и ангела.

дребните бандити които издирват граала всъщност са тримата дилъри дето ги е обещал сръбския бос – йован на шефа на полицаията. Ама те не знаят че той им е шеф нито той знае, че работят за

него защото посредника им е един пич по прякор наденицата който умира нелепо в началото и за това дилърите действат на самоход. Накрая ангела, бобката и сервитьорката сиса крадат кола. Не не е голф (това е углавно престъпление в Перник) а едно старо рено и излитат над витоша където се разтварят в небесна светлина. Артефакта бууства световната любов и всичко е наред.

сега да изясня. мисля, че по някое време ангела, бобката и сиса дръпнаха медалиона ама понеже адски ми се спеше претупах работата. обещавам да поправа каквото е нужно.

Галерия Сариев
ул. Отец Паисий, Пловдив 4000
0888520375, 0888221302
www.sariev-gallery.com

ФОН: млади автори е платформа на Галерия Сариев за млади автори и куратори, чиито изложби се реализират ежегодно в пространството на галерията и сателитни обществени пространства. За изданието Фон: млади автори 2011 Галерия Сариев покани куратора Вера Млечевска, а изборият от нея автор е Лубри.